

YEAH YEAH YEH

Decennialang bladenmaker. Toen een herseninfarct (“een duizelingetje,” zo zegt hijzelf). Om zijn lijf een *boost* te geven nu actief in de onderste regionen van de horeca: de spoelkeuken (“het afvoerputje”). Qua geest lijkt hij niet gekker dan anders.

A HARD DAYS NIGHT

Wanneer je als bladenmaker in de herfst van je leven bent beland, met als ‘toegift’ een herseninfarct, dan liggen nieuwe uitdagingen in de journalistiek niet voor het oprapen. Je blijft hopen op een hoofdmoot, maar uiteindelijk ben je al blij met bijvangst. Zo kreeg ik een tijd geleden het aanbod om minstens vijf stukjes per maand te verzorgen. Populair-wetenschappelijk. Elk zo’n 700 woorden, ongeveer de lengte van deze column. Voor jawel, elk vijftig euro. Vanwege het volume, maar vooral vanwege een gestaag gegroeid minderwaardigheidscomplex, zei ik in eerste instantie nog ja ook. Ik sloeg aan het typen, notabene over ‘het verzuren van je lichaam’, en was met research enzo uren in de weer.

Ik stuurde het artikel aan mijn opdrachtgever en schreef erbij: ‘...deze tekst hoeft je mij niet te betalen. Het is de eerste maar tevens ook de laatste die ik ooit voor jouw klanten heb geschreven. Door zo’n lage prijs te accepteren, maak ik de markt kapot. Voor mijzelf, maar ook voor collega-journalisten.’

En ja, wat was ik toen blij dat ik enkele maanden daarvoor had gekozen voor het vak dat mij als medewerker van dit blad zo lief is: de horeca. Om mijn door dat infarct K.O. geslagen lichaam en geest te sterken, had ik mij deze lente aangemeld bij Keukenhof, als

keukenhulp. Dat was niet echt een succes. Ik bleek een te trage leerling te zijn geworden en daar is in Keukenhof met zijn miljoenen hongerige gasten simpelweg geen tijd voor. Ik floreerde wel in de bediening, alsook in de spoelkeuken. Eind mei sloot Keukenhof haar poorten weer, maar waarom mijn horecaloopbaan niet drie, vier dagen in de week voortgezet? Ik solliciteerde bij Schiphol en werd aangenomen.

HMSHost exploiteert daar een tachtigtal concepten, van fastfood tot ‘gezond’ tot exotisch. De eerste dag belandde ik bij de Asian Brasserie Kebaya, om daar niet meer weg te (willen) gaan. De reden daarvoor was simpel. Niet omdat het zo’n mooie zaak is met een fantastische keuken (speciaal aanbevolen; de rendang!). Niet omdat de collega’s mij meteen zo bevielen en de oberettes er in hun sarong kebaya zo prachtig uitzien... Nee gewoon, omdat ik het kon vinden! De eerste dag werd ik vanaf het *meeting point* op Schiphol opgehaald en naar Kebaya toe gebracht. Hoewel ik toen goed in mij opnam hoe ik moest lopen, verdwaalde ik de andere dag hopeloos in de complete stad die Schiphol geworden is en waar elke hal op elkaar lijkt. Als een dolende gek rende ik door de diverse hallen. Iets wat je op Schiphol, met al die zwaar-bewapende marechaussees, nou juist niet moet doen. Na een uur zoeken,

mijn herseninfarct vervloekend, vond ik Kebaya terug. In de dagen erna ben ik uit voorzorg telkens veel te vroeg van huis richting Schiphol gegaan. Bij Kebaya doe ik nu alweer bijna een half jaar hetzelfde werk als bij Keukenhof. Het lichaam is gesterkt, de geest kan nog wel wat euh, impulsen gebruiken. Zeker in de spoelkeuken is het werk zwaar en eentonig. Ik beschouw het daarom als een ‘work-out’. En moet geregeld glimlachen om die medewerker die na een uurtje spoelkeuken meldde dat hij even richting toilet ging, om vervolgens nooit meer terug te keren. Ook denk ik vaak aan die rasta-figuur op Keukenhof... Totaal relaxed, al of niet dankzij een pretsigaret natuurlijk. Die werd op een dag door *security* naar uitgang Keukenhof geleid... Nadat hij de keurige dames van Randstad uitzendbureau voor ‘ho#r’ had uitgemaakt (als platte figuur zijnde moet ik daar nog steeds om lachen). Ja, spoelkeuken is het werk dat gek maakt. Zeker in Kebaya, waar ze per dag minstens duizend gasten verwelkomen. Gelukkig heb ik als uitlaatklep de journalistiek. Ook niet altijd een pretje. Na wat kritische noten van mijn kant dreigde uitgever annex hoofdredacteur Lorenzo Ledel laatst nog mijn functieomschrijving aan te passen, in die van ‘betweter en zeiksnor’.